

„Oslobod' nás Pane od všetkého neduhu na krku“

Tretí februárový deň patrí sviatku svätého Blažeja, ktorý je jedným zo štrnástich svätcov – pomocníkov v núdzi. Už od šiesteho storočia sa teší osobitnej úcte pre pomoc pri chorobách hrdla. Podľa dávneho západoeurópskeho a stredoeurópskeho zvyku chodievali v deň svätého Blažeja žiaci po domoch viniť a vyberať peniaze a naturálie pre svojho učiteľa. Staré životopisy, v ktorých sa historické údaje spájajú s legendárnymi, hovoria, že sv. Blažej bol pôvodne lekár. Neskôr sa stal biskupom v meste Sebaste (dnešné Turecko) za čias cisára Konštantína v 4. storočí. V roku 313 vydal cisár Konštantín Veľký v Miláne edikt, čiže vyhlásenie, ktorým sa dávala kresťanom úplná náboženská sloboda, teda malo už prestať ich mnohoročné prenasledovanie pre vieru. Ale Konštantínov spoluvládca na Východe Licinius ho nezachovával a jeho námestníci ešte menej, lebo sa mu chceli zapáčiť. Keď sa prenasledovanie blížilo k Sebaste, biskup Blažej sa utiahol do hôr, aby sa zachránil pre svoje stádo, lebo pri prenasledovaní vždy cíhali najmä na biskupov a kňazov v presvedčení, že ak zabijú pastierov, stádo sa rozprchá samo od seba. Blažej sa skryl v skalnej jaskyni. Tam aspoň modlitbou a kajúcimi skutkami pomáhal svojim veriacim v zápase za vieru v Ježiša Krista. Raz však poľovníci usporiadali lov v horách, kde sa ukrýval Blažej. A tu zbadali, že zver uteká pred nimi jedným smerom. Išli za stopami až k jaskyni, kde uvideli Blažeja, obkľúčeného zverou, ktorá bola jeho jedinou spoločnosťou. Naľakaní poľovníci oznámili vládárovi, čo videli. Vládca vydal rozkaz, aby ho chytili a priviedli pred súd. Takto sa teda Blažej dostal pred súd námestníka Agrikolasa. Ten vyzval Blažeja, aby obetoval pohanským bohom. Nazdával sa totiž, že sa ta ukryl zo strachu pred smrťou. Ako veľmi sa začudoval, keď to Blažej odmietol. Rozhnevaný sudca ho dal priväzať k stĺpu a nemilosrdne bičovať. Potom ho odviekli do žalára a v roku 316 odsúdili na smrť. Istá povesť rozpráva, že istá vdova s plačom priniesla k Blažejovi

svoje dieťa, ktorému zostala trčať v hrdle rybia kosť a prosila ho, aby svojou modlitbou vyprosil od Boha uzdravenie dieťaťa. Blažej sa začal vrúcne modliť, požehnal dieťa krížom a chlapec sa uzdravil. Spomínajú sa aj mnohé iné zázraky. Keď po jeho smrti mnohí ľudia, ktorí trpeli podobne ako spomínaný chlapec alebo inou chorobou hrdla a na príhovor sv. Blažeja sa uzdravili, už za starodávna vznikla v Cirkvi obyčaj, že sa na jeho sviatok 3. februára udeľuje požehnanie sv. Blažeja. Zviažu sa dve sviece, ktoré kňaz požehná, potom ich priloží pod hrdlo veriaceho a hovorí: „*Na príhovor svätého Blažeja nech ťa Pán chráni od každého zla a nech ťa žehná všemohúci Boh, Otec i Syn i Duch Svätý. Amen.*“ Úcta sv. Blažeja je jednou z najrozšírenejších tak na Východe, ako aj na Západe. V nadväznosti na pranostiky Hromníc sú dôležité pozorovania aj na deň svätého Blažeja, hoci nebýva častým javom, aby takto bezprostredne po sebe nasledovali dva významné termíny. Druhý a tretí februárový deň sú výnimkami, ktoré potvrdzujú pravidlo. Okolo Hromníc prichádza odmäť, sú však aj roky, kedy je typickejšia hromničná zima. Pranostiky na svätého Blažeja sú: Svätý Blažej, hrdlo zohrej a tiež: Blažej vyprosuje, aby na jeho meniny bolo pekné počasie kvôli tomu, aby choroby hrdla odniesla zima. Pekné svätoblažejské počasie poteší vždy aj pestovateľov zemiakov, znamená to, že bude dobrá úroda. V tento deň prichádza signál aj pre povozníkov - je vraj najvhodnejším dňom, kedy treba pošibať tátošky k prvému odchodu zo dvora, čo dokumentuje: Na svätého Blažeja furman má ísť zo dvora. Požehnanie nie je ani zaklínadlom, ani mágiou – bielou, ani čiernou. Je to jeden z Božích darov človekovi, ktorý sa rozdáva na príhovor Božieho svedka, biskupa a mučeníka Blažeja, ktorý sa stal obeťou svojvoľného prenasledovania kresťanov už po vydaní Milánskeho ediktu, ktorým cisár Konštantín daroval kresťanom úplnú slobodu.

*Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár*

Preblahoslavená Panna Mária Luridská

A hviezdy sú pokorné.

*Hviezdy to sú nebeské vojská,
no pritom sú ako deti.
Srší z nich radosť a sú poslušné.
Hviezdy svietia
na svojich strážach
a tešia sa.
Ak ich zavolá,
odpovedia mu: Tu sme!
A veselo svietia tomu,
kto ich urobil.*

*Stellae dederunt lumen
in custodiis suis
et laetatae sunt.
Vocatae sunt et dixerunt:
Adsumus.
Et luxerunt ei cum iucunditate qui
fecit illas.
(Bar 3, 34 - 35)*

*Sú pokorné.
Len Boh je svetlo.
Hviezdy pred ním sťahujú svoj jas.*

*Stellae retraxerunt splendorem
suum.
(Joel 2, 10)*

*Malý človek je pod nimi veľký.
Keď hladím na hviezdy,
ktoré si stvoril, čože je človek,
že naň pamätáš?*

*Quando video...stellas, quae tu
fundasti, quid est homo, quod
memores ejus?
(Ž 8, 4 - 5)*

Štefan Sandtner

Bežný život nám dáva do pozornosti rozmanité štatistiky, dnešok je dobou štatistik. Ľudská vynaliezavosť nemá hraníc – skúma sa napríklad, koľko percent zo života prospíme, koľko percent sa zaoberáme jedným atď.

Rovnako by bolo zaujímavé zistiť, koľko percent zo života strávime osamote, ako často sme s rodinou a koľko času venujeme širšej verejnosti.

Časť Markovho evanjelia, ktorá sa číta v liturgii Piatej cezročnej nedele, je zaujímavá aj preto, lebo nachádza Ježiša vo všetkých situáciách. Ježiš je osamote, lebo sa chce modliť, chce byť s Otcom. Nenechá sa prehovoriť ani takým vážnym argumentom, ako je konštatovanie, že ho všetci hľadajú. Chvilke samoty môžu byť pre nás duchovne plodné. Vo svete je toľko argumentov, ktoré nás odrádzajú od myšlienky byť s Otcom. Honba za ziskom, akčnosť ako symbol doby a životného štýlu – to sú len niektoré zo skutočností, ktoré vyprázdňujú náš duchovný svet. Človek musí pochopiť, že ak nebude s Otcom, vyprahne. Vždy nás bude lákať evanjeliové – „Všetci Ťa hľadajú...“, no najväčším argumentom by mal byť ten, že nás občas hľadá aj Otec, ktorý je na nebesiach.

Ježiš vošiel do Šimonovho a Ondrejovho domu – chcel byť s blízkymi. Tam zažíval dôvernosť života. Bola to zrejme obdoba atmosféry v dome Lazára. Všade tam liečil, uzdravoval a kriesil k životu. V prvom prípade išlo o Šimonovu testinú, v druhom o záchranu Lazárovho života. Blízkosť dobrého človeka lieči. Prítomnosť dobrého človeka buduje vnútro a pomáha vzchopiť sa. Komunikácia s blízkym človekom pomáha okúsiť pocit Božej blízkosti.

Svätý Marek nezabúda dodať, že Ježiša vyhľadávala široká verejnosť. Píše, že sa celé mesto zhromaždilo pri dverách. Každý mal nejakú požiadavku, každý niečo očakával. Vo víre sveta každý niečo od nás očakáva. Niekedy aj zo zistných dôvodov. Každý kňaz sa poteší, keď vie, že ľudia v ňom vidia Božieho vyslanca. Tak je to aj s každým kresťanom, keď hľadajúcim vo svete môže ponúknuť svoju skúsenosť života s Bohom. Svet však málokedy vysloví takúto jasne formulovanú požiadavku. Napriek tomu životne potrebuje niekoho, kto je Božím poslom.

Snažíme sa zachovať rovnováhu a proporcionálnosť všetkých vyššie spomenutých situácií. Ocitneme sa vo všetkých. Dnes však už vieme, že akčnosť nenahradí duchovnú prázdnotu. Vieme aj to, že schovávať sa pred životom nemá zmysel. Zmysel má práca a služba, ktorá je sprevádzaná Božím požehnaním.

Štefan Vitko

S radosťou Vám oznamujeme, že Svätý Otec Benedikt XVI. na základe prosby Mons. Stanislava Zvolenského menoval Mons. Jozefa Haľka za pomocného biskupa Bratislavskej arcidiecézy.

Mons. Jozef Haľko prijme biskupskú konsekráciu v sobotu 17. marca o 11.00 h v Katedrále sv. Martina v Bratislave.

Spojme sa v modlitbe za nového pomocného biskupa, aby vedený Duchom Svätým bol dobrým pomocníkom otcovi arcibiskupovi.

„Potom sa Ježiš znova zjavil učeníkom pri Tiberiadskom mori. A zjavil sa takto: Boli spolu Šimon Peter, Tomáš, nazývaný Didymus, Natanael z Kány Galilejskej, Zebedejovi synovia a iní dvaja z jeho učeníkov. Šimon Peter im povedal: Idem loviť ryby Povedali mu: „Pôjdeme aj my s tebou“ (Jn 21, 1-3).

Prečo šiel Peter znovu loviť ryby? Prečo sa vracal k remeslu, od ktorého ho Pán povolal? Chcel zabudnúť? Alebo z nedostatku inej inšpirácie? Alebo jeho rodina nemala čo jesť?

Jedno je isté: človek, ktorý zažije skutočné obrátenie, sa môže sotva vrátiť k spôsobu života, aký viedol predtým. A ak to urobí, akosi to nepôjde tak ako predtým.

Peter sa kedysi obrátil práve po zázračnom rybolove. Vtedy ho Pán povolal, aby sa stal rybárom ľudí.

Teraz je však zranený a sklamaný - predovšetkým sám zo seba, a trochu aj z Boha, ktorého zámerom nerozumie. Ide cestou najmenšieho odporu, úteku do činnosti, ktorú pozná a niečo v nej znamená. Ale Ježiš ho znova vyhladá - a láskyplne Petrovi zopakuje vtedajšie znamenie: nič sa mu nevymklo! Nič mu nevyčíta, len mu dáva novú šancu, ako vlastne každému z nás.

Vojtěch Kodet, O.Carm, ThD „Učenie“

Sväté omše v 5.týždni cezročného obdobia (B)

6.II. pondelok

09.00 **KŇAZSKÉ REKOLEKCIE**

7.II. utorok

17.00 *Za ě Jozefu Macákovú*

8.II. streda

17.00 *Za ě Rudolfa Kosnáča a rodičov*

9.II. štvrtok

17.00 *Za ě Ludovíta a Martu Jarábekových*

10.II. piatok

17.00 *Za zdravie a Božiu pomoc pre celú rodinu*

11. II. sobota

8.00 *Za Ferdinanda a Viktóriu Grancových a synov*

Upratovanie kostola č.d. 151-175

12.II. Šiesta nedeľa v cezročnom období

8.00 *Za ě Vladimíra Matúška, rodičov a strýka Gusta*
Lektori: Radakovičová J., Pešková E.

10.00 *Na poďakovanie Božskému Srdcu Ježišovmu a Nepoškrvnenému Srdcu Panny Márie za dožitých 75 rokov života*
Lektori: Hrdlovičová K., Šuplatová M.

16.00 *Pobožnosť k Lurdskej Panne Márii*

Liturgický kalendár

6.II. pondelok sv.Pavol Miki a spol., mučeníci

7.II. utorok sv. Maxim, biskup, bl.Pius IX., pápež

8.II. streda sv.Hieronym Emiliani, sv.Jozefina Bakhita, panna

9.II. štvrtok sv.Apolónia, panna a Mučenica

10.II. piatok sv.Školastika, panna

11.II. sobota Preblahoslavená Panna Mária Lurdská

Anjel, ktorý nás ochraňuje na všetkých cestách

Felix Mendelssohn-Bartholdy nechal vo svojom oratóriu Eliáš vždy znova vystupovať anjelov, ktorí sa prorokovi prihovárajú a potešujú ho. Slávne je jeho Anjelské kvarteto, v ktorom slová z 91. žalmu zhudobnil tak, že anjeli sa povznášajúcou hudbou dotýkajú srdca a rozoznejú ho: „...lebo svojim anjelom dá príkaz o tebe, aby ťa strážili na všetkých tvojich cestách. Na rukách ťa budú nosiť, aby si si neuderil nohu o kameň.“ Pri počúvaní týchto slov človek skutočne cíti, že ho chránia a nosia na rukách. Je to liečivá hudba, hudba zažitej skúsenosti s Bohom.

Slová 91. žalmu ľudí odjakživa dojímali. Na svojich cestách zakopneme o mnohé kamene a poraníme sa. Stretáme sa s levmi, hadmi a drakmi, ale i s nepriateľskými agresivitami, jedovatou nevraživosťou, otrávenou atmosférou. Narazíme na ľudí, ktorí nás odsudzujú a pletú nám hlavu. Situácie, ktoré opisuje tento žalm, sú archetypové. Pred jedovatými slovami závistlivcov často cítime bezmocnosť. Nedokážeme sa ubrániť pred ľuďmi, ktorí nás zaskočili a nevieme sa ich striasť. Tento žalm je však príslubom, že „s pomocou anjela budeš si kráčať po vretenici i po zmiji, leva i draka rozšliapeš“ (Ž 91, 13). Keď sme s anjelom v kontakte, potom nám neuškodí ani levy ani hady. Anjel nás spojí s nezraniteľnou oblasťou našej duše, s miestom vnútorného ticha, v ktorom v nás prebýva Boh. Až sem nemôže preniknúť nijaký lev a nemôže sa sem priplaziť žiadny had.

Dve stránky charakterizujú anjela, ktorý nás chráni pred kameňmi, o ktoré sa potkýname, pred levmi a drakmi. Chráni nás a nosí na rukách. Chráni nás, to znamená, že nad nami a vokol nás bdie, dáva pozor, keď sme na svojej ceste nepozorní a nevyšmávi. Chráni nás, to znamená, že nás podporuje, vystiera svoj „ochranný štít“ ponad i okolo nás a berie nás pod ochranu. Zároveň nás preniká posvätnou prítomnosťou, aby nás nezraňovali nepriateľské výstrely agresívnych ľudí, aby nám neuškodil jed zatrpknutých emócií. Anjel nás nosí na rukách. Dvíha nás zo zeme, aby sme sa stále nepotkýnali o kamene, ktoré nám bránia v ceste. Prenáša nás, aby sme nenarážali na prekážky. Dvíha nás hore, na vyššiu úroveň, z ktorej môžeme vidieť, čo sa okolo nás odohráva, aké hry s nami ľudia hrajú. Na rukách anjela dosahujeme vyššiu úroveň, nepúšťame sa viac do bežných škriepok. Anjel ruší našu trasu po kamenistej a prašnej ceste. Tým nás oslobodzuje spod moci šikanovania, ktorým nás neraz prenasledujú a do ktorého sme sa neraz dali ľahko zatiahnuť. Anjela strážcu si však nesmieme predstavovať príliš naivne. Nechráni nás pred zlými situáciami, ktoré nás premôžu a ublížia nášmu

najvnútornejšiemu ja. Anjel nechráni ani dieťa pred zneužitím. Lenže ublíženie nemá, napriek všetkému, posledné slovo. Verím v anjela, ktorý je aj s týmto dieťaťom, vezme ho pod svoju ochranu a zachová v ňom zdravé najvnútornejšie ja, vnútorný priestor, v ktorom býva Boh, a uzamkne ho pred vonkajšími útokmi. Verím anjelovi, ktorý nosí dieťa na rukách, aby sa neporanilo zakopnutím o kamene, ktoré mu ľudia hádžu do cesty, aby dieťa mohlo kráčať ponad levy a hady. Napriek všetkému ubližovaniu majú deti v sebe čosi, čo im umožňuje, aby si nezranené vykračovali medzi hadmi. Taký je podľa mňa anjel, ktorý nosí dieťa na rukách. Keď si dospelý človek, či v rámci terapie a či duchovnej poradne, zrekapituluje svoje doráňané detstvo, nemá ustrnúť iba pri pohľade na levy, hady a draky, ktoré vždy znova stretával na svojej ceste. Má hľadať aj anjela, ktorý ho ochraňoval, venoval mu pozornosť a bdel nad ním, aby nezahynul. Keď na ceste svojich poranení objaví aj anjelské stopy, bude sa môcť so svojou minulosťou vyrovnáť skôr, ako keď bude len trnúť a tuhnúť pred levmi a drakmi. I teraz je anjel s ním. Azda mu pri prekonávaní problémov pomôže, keď si vypočuje nádhernú tenorovú áriu z kantáty Johanna Sebastiána Bacha k Michalovmu sviatku. Tenorista v nej spieva:

„Budte, anjeli, pri mne! Podržte ma z oboch strán, nech mi noha kráča presne. Naučte ma úprimne spievať vaše sväté piesne, nech vďakou Bohu zneje chrám. Budte, anjeli, pri mne!“

Ansel Grün „Anjeli pre život II“

(Mk 6, 54 - 44)

Boli ako ovce bez pastiera

Hostiteľ! Tak ľudia spoznávajú Krista. V jeden večer urobil Ježiš z ľudí, ktorí k nemu prichádzali v prúdoch, svojich hostí. Nasýtil ich nepredstaviteľným spôsobom a dal im zakúsiť, že by všetci mohli byť jedným ľudom, dokonca svätým Božím ľudom, ktorý prináša pokoj.

Ježiš sa zľutúva nad duchovnou biedou národa. To pripomína proctvo Ezechiela, kde pastieri, ktorých Boh poslal svojmu ľudu v minulosti, zlyhali. Preto Boh sám berie na seba pastiersky úrad. Boh sa vo všetkých kritických situáciách predstavuje ako pastier, ktorý putuje s ľudom dejinami a preukazuje mu svoju vernosť a milosrdenstvo.

To, čo tu Ježiš ukazuje, je zázrak Božej starostlivosti, ale aj záruka pre budúce časy, záruka Božej láskavosti a milosrdenstva. To, čo mal ľud, bolo prázdne a stratilo silu. Viera ustrnula do prázdnej formy, bez ducha, bez života, bez vnútornej dynamiky. Nedostatok, ktorý národ mal a nesie, je trest, či už priamo alebo nepriamo spáchané zmýšľanie, vina a tvrdosť srdca. No čo zvlášť chýbalo izraelskému národu skoro v celých dejinách, bol pokoj.

Aj keď hlad nikdy nebude odstránený navždy, je tu záruka Božej láskavosti. Bieda v akejkol'vek pozícii na zemi stretáva každého. Stádo bez pastiera prenasledované divou zverou, zranené, vyčerpané. Ovce ležiace na zemi. A predsa v tej predstave a životnej situácii je tajomné upozornenie na záchranu a pokoj.

Boh je pravý pastier a tento pastier je prebudený!

Luboš Onderčín „v hĺbinách slova“!

„KDE JE MÔJ BOZK?“

Bolo raz jedno dievčatko, ktoré sa volalo Katka. Jej otec i mama veľa pracovali. Bola to pekná a šťastná rodinka. Chýbala im len jediná vec, no Katka si to nikdy nevšimla. Až jedného dňa, keď mala deväť rokov, mala prvý raz prenocovať u svojej kamarátky Adelky. Keď už mali ísť spať, Adelkina mama im ponaprávala prikrývky a každú pobozkala na dobrú noc.

„Ľúbim ťa,“ povedala mama Adelke.

„Aj ja teba,“ zašepkalo dievčatko.

Katku to tak prekvapilo, že nemohla oka zažmúriť. Ona nikdy nedostala bozk na dobrú noc a nikto jej nikdy nepovedal, že ju má rád. Prebdela celú noc pohrúžená do myšlienok: „Tak by to malo byť.“ Keď sa vrátila domov, rodičov ani nepozdravila a bežala do svojej izby. Nenávidela ich. Prečo ju nikdy nepobozkali? Prečo ju nikdy neobjali a nepovedali jej, že ju majú radi?

Katka plakala, až kým nezaspala. Naveky bola pripútaná k chladným rodičom, najhorším na svete.

Náhle našla riešenie.

So vztýčenou hlavou išla večer za mamou a pobozkala ju na líce: „Ľúbim ťa.“

Potom sa rozbehla k otcovi a objala ho. „Dobrá noc. ocko.“ povedala, „Ľúbim ťa.“ Potom odišla spať a prekvapených rodičov nechala v kuchyni.

Keď na druhý deň ráno prišla na raňajky bozkala mamu i otca. Na zastávke autobusu sa postavila na špičky a ešte raz mamu pobozkala: „Ahoj, mami. Ľúbim ťa.“

Katka to tak robila deň čo deň, týždeň čo týždeň, mesiac čo mesiac. Niekedy sa jej rodičia strnulo a rozpačito odtiahli. Niekedy sa na tom smiali. No Katka neprestala. Mala svoj plán a dôsledne ho plnila. Potom raz večer zabudla dať mame bozk na dobrú noc. Po chvíli sa dvere na Katkinej izbe otvorili a vstúpila jej mama.

„A kde je môj bozk?“ opýtala sa, tváriac sa, že jej to je nepríjemné.

Katka sa posadila: „Och, zabudla som.“ Pobozkala ju a povedala: „Ľúbim ťa, mami.“ Potom si znovu ľahla a zavrela oči. Mama však zostala pri nej a po chvíli prehovorila: „Aj ja ťa ľúbim.“ Nato sa sklonila a pobozkala Katku na líce. Potom dodala s predstieranou prísnosťou: „A už nikdy ma nezabudni pobozkať na dobrú noc.“

Katka sa zasmiala a sľúbila: „Už sa to nestane.“

Dnes niekto čaká na „svoj“ bozk. Bozk od teba.

Rok nad evanjeliom

Všedný život

V Nazarete Ježiš posväcoval bežný denný život. Tridsať rokov žil v bezvýznamnom provinčnom mestečku a malej chalupe. Roky a roky pri jednoduchom remesle a domácich prácach. Bez cestovania, bez auta, bez televízora. Žil nenápadne, zdanlivo neužitočne - pri toľkých svojich schopnostiach! Žil jednoducho a jednotvárnejšie ako my. A predsa prijímal s láskou tento spôsob života. Po takejto príprave mu stačili necelé tri roky na dielo svetodejinného významu.

Ježiš bol v Nazarete dlhé roky tesárom. Prijímal to nie ako nevyhnutnosť, ale skôr ako samozrejmosť svojho poslania. Aký iný spôsob života by mu bol viac príznačný? Život boháča? Vedca? Mal byť azda veľkým filozofom alebo politikom svojej doby? Mal sa azda objaviť ako veľký umelec

- maliar, sochár alebo spisovateľ? Viete si to predstaviť? Toto všetko môže byť veľké a primerané pre nás. Nás môžu tieto povolania a dary ctíť. Ale Ježiša? Pri jeho veľkosti Božieho Syna? Čo mohlo pri tejto veľkosti ešte zaväžiť? Všetko ostatné mu nemohlo už nič pridať. Preto bol iba obyčajným človekom. Stal sa obyčajným človekom, normálnym a nenápadným, ale Božím. To jediné bolo pre neho prijateľné. Všetko ostatné by bolo bývalo neprimerané.

Znamená to niečo pre nás? Čím chcem byť ja? Čím chcem byť predovšetkým? Môžem byť vedcom, hudobníkom, môžem chcieť dosiahnuť doktorát, úspechy vo svojom odbore. Ale čo by mi to osožilo, keby som prestal byť človekom, Božím človekom?

Ježiš splnil svoje neslýchané poslanie, hoci žil ako jednoduchý človek. Chcem splniť svoje poslanie? Chcem priblížiť Ježiša ľuďom? Chcem ukázať, že on je odpoveďou na všetky otázky dnešného človeka? Nemusím byť preto vysokoškolsky vzdelaný, nemusím byť vedcom ani politikom. Stačí, ak sa budem približovať k iným ako človek, ako Boží človek. Stačí, keď budem robiť to, čo robil Ježiš. K tomu pár slov z evanjelia, niekoľko slov v mene a v duchu Cirkvi. Ľudia pochopia.

To nie je postoj proti vzdelaniu. To je postoj len proti nadutému vzdelaniu, ktoré ľudí odľudštuje. Môžem byť vzdelaný a mám sa vzdelávať. Môžem dosiahnuť titul. Ale nech to všetko rozvíja vo mne Človeka, Božieho človeka. Takito vzdelanci, od Pavla cez Augustína až po Chestertona, boli pozhnaním pre svet. Boli Božími ľuďmi.

Nazaret dnes

Francúz R. Gautier vydal knihu Tieto moje ruky, Nazaretský denník. Bol profesorom teológie v Dijone. Neskôr sa rozhodol zmeniť spôsob svojho života a na pozvanie nazaretského biskupa Hakima šiel pracovať do Nazareta ako robotník. Tento profesor, kňaz a robotník píše v knihe o svojich zážitkoch. Medzi nimi nachádzam tieto riadky:

„Dnes sme vykopali mnoho kubíkov zeminy. Peter, mladý maronita, sa ma pýta: „Otče, prečo robíš takúto robotu?“ Ukazujem mu rukou na Nazaret, ktorý sa rozkladá pod našimi nohami: Ježiš tu bol robotníkom. Peter premyšľal a potom hovorí: „Hej, tu sa nachádza dielňa sv. Jozefa. Ježiš tu pracoval pri svojom otcovi.“ Hovorí to zamyslene a tak samozrejme, akoby to bolo včera alebo pred chvíľou, a nie pred 2000 rokmi. Akoby bol len niekam odbehol. A Ježiš je naozaj tu - v Eucharistii! A ja tvrdo pracujem po jeho boku. Moje prsty sú už takmer neschopné držať pero. Stvrkli ako ruky Mahmudove a ostatných mojich kamarátov v práci. Sú drsné a tvrdé od lopaty, betónu a kamenia. Veľmi sa zmenili odo dňa, keď ich biskup v dijonskej katedrále pomazal svätým olejom. Keď som v Nazarete hľadal prácu, uvažoval som nad slovami sv. Pavla: „O všetky moje potreby i potreby spoločníkov sa postarali tieto moje ruky!“

Ctím si fyzickú prácu? Viem ju oceniť? Ctím si robotníka? Alebo je to pre mňa len „roboš“? Vedel by som pracovať ako robotník nejaký čas, keby to bolo potrebné alebo nevyhnutné, aby som zostal človekom? A vedel by som sa zmieriť s tým, že môj syn sa radšej zriekol kariéry, ako by sa bol zriekol Božích zákonov?

Kde pracuje veriaci človek, všade je Nazaret... a Ježiš.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistucespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku